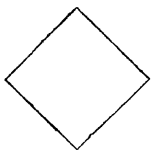

slipper helstindet derfra. Vi skulle dog tro, at denne oftest uforsettlig bliver Fornærmeren, da det jævnlig ikke staar i hans Magt at beregne, hvor han under sin Færd kommer hen. At Pulsfiskeriet saaledes udsætter staaende Fiskeredsel for megen Fare og er en væsentlig Hindring for dets Brug, er uimodsigeligt, og der haves flere Exempler paa, at Brugeren af et saadant Redskab har maattet flytte det fra den bedre til en ringere Plads for at saa Fred, — ja endog helt opgive det. Der er derfor skjellig Grund til at sige, at det baade forstyrrer og hindrer dette Fiskeri, og det mangler da heller ikke paa hyppige og vægtige Klager derover.

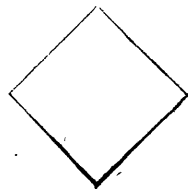
Indrømmer man, at Pulsfiskeriet er en stadelig Hindring for de faste Redskaber, saa maa det samme med lige Styrke gjælde for de til Nattefangst udsatte Redgarn for Torst, Silb, Flyndere, Hornfisk, Matrel og overhovedet den saakaldte „Graafisk“ m. fl., det saa gangse Fiskeri med Kroge ved Lavser paa Liner og endog udlagte Hummertiner. Under Redgarn indbefatte vi alle de Garn, der forfærdiges af en fin Hor-, Hamp- eller Bomuldstraad, egnede til at fange Fisken ved Silbning; i Grunden ere de af alle Fiskeredskaber de mest hensigtsmæssige for Brugeren, da Massen i Rættene for hver af de forskjellige Fiskearter altid faar en saadan Størelse, at fornemmelig kun den vogne modne Fisk kan hildes, og de skade hverken Havbunden eller andet Fiskeri, da de staa rolig paa Bunden eller ere flydende og drages ind fra den samme Plads, hvor de ere udsatte. Det samme gjælder om de forskjellige Slags Kroge. Det er en Hovedopgave ved samtlige disse Redskaber, at forfærdige dem saa lette og handelige som muligt, men derfor have de — eller meget at staa imod med; de sættes gjerne efter Landfjendinger for en Bøje eller Vager, og ere, som let vil ses, et Offer for de store og stærkere redte Vaad, naar disse kastes eller drages over dem —, noget, som saa ofte finder Sted, naar der ikke ses nogen Vager for Garnets modfattede Ende, end ikke er muligt at bedømme, i hvad Retning de staa. I sige Tilfælde ville de svagere Redskaber enten sprænges eller drages med, da Vaadfiskerne neppe opgive at tilendebringe deres Dræt, og det vil derhos ofte være vanskeligt og tidsspildende, uden at rive sønder, at rede de i hinanden indviklede Redskaber klare igjen. Vidste Brugeren af de heromhandlede Redskaber isorveien, at Aalevaadffiskerne om Matten vilde særdes paa de Strøg, hvor han er vant til at andbringe sine Smaagarn eller Kroge, saa vilde han sikkerlig holde disse i Vand og ikke sætte dem i Vøve; men det kan han kun sjældent vide. Aalevaadffiskeriet, der ikke har faaet Fangst længere borte, kommer listende som Tyven, og han maa tage, hvad der følger paa, — naar han om Morgen kommer for at tage sit Redskab, saa er det splittet, og Fangsten mere eller mindre forspildt; han maa enten opgive sin Næring eller søge Steder, hvor Vaadffiskeriet ikke kan komme, men hvor han ogsaa har mindre Udfigt til et heldigt Udbytte. En nærmere Forklaring til Godtgjørelse af Aalevaadffiskeriets Stadelighed for næsten al anden Fiskeridrift synes ikke nødvendig; nedenfor skulle vi undersøge, hvilken af de modstændende Interesser der ligger nærmest at burde vige for den anden.

Naar vi derefter gaa over til at betragte den Skade, der tillægges Aalevaadffiskeriet med Hensyn til selve Fiskemængden, og den alvorlige Betænkelse, som derfra rejser sig for Fiskeriets Vedligeholdelse og varige Bestaan, saa udledes Frygten for denne Ulempe fornemmelig af 3 Aarsager, nemlig a) Aalevaadffiskeriets smaa Masser, b) dets Straben henad Bunden og c) Pulsningen. Først vil vi sige til den nærmere Betragtning af disse 3 Punkter, maa vi imidlertid med særdeles Vægt fremhæve den Forskjel i Brugsmaaden, som heller ikke er ganske uden Indflydelse paa den allerede omhandlede første Hovedsag, men her, ved den anden, har desto mere at sige, nemlig, om Vaadffiskeriet drages til Vaadffiskeriet eller Vaadffiskeriet til Vaaden, hvilket, som ovenfor eftervist, er mere eller mindre udsærligt med Pulsvaadffiskeriet i de forskjellige Størrelser.

a) Aalevaadffiskeriets Massevidde, som for de sidste 4 Aar af Hoven efter Lovforslaget § 35 i Omkreds ikke maa være mindre end 24 Linier, eller en Masse i Firkant, saaledes udsæende

, og for den øvrige Del af Redskabet 30 Linier, saaledes

, er den

samme, som efter Lov 29. Dec. 1857 § 21 nu er gjældende. Det maa erkjendes at disse Masser, som

under Dragningen kunne komme til at staa saaledes, for Hoven

, og for det

Øvrige

eller endog endnu mere sammentrykkede, ere meget smaa, men de ere